31992L0065

PADOMES DIREKTĪVA 92/65/EEK

(1992. gada 13. jūlijs),

ar ko paredz dzīvnieku veselības prasības attiecībā uz tādu dzīvnieku, spermas, olšūnu un embriju tirdzniecību un importu Kopienā, uz kuriem neattiecas dzīvnieku veselības prasības, kas paredzētas īpašos Kopienas noteikumos, kuri minēti Direktīvas 90/425/EEK A(I) pielikumā

EIROPAS KOPIENU PADOME,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas kopienas dibināšanas līgumu, un jo īpaši tā 43. pantu,

ņemot vērā Komisijas priekšlikumus ([1]),

ņemot vērā Eiropas Parlamenta atzinumu ([2]),

ņemot vērā Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ([3]),

tā kā dzīvi dzīvnieki un dzīvnieku valsts produkti ir iekļauti produktu sarakstā Līguma II pielikumā; tā kā tādu dzīvnieku un produktu laišana tirgū ir ienākumu avots daļai iedzīvotāju, kas nodarbojas ar lauksaimniecību;

tā kā, lai nodrošinātu šīs nozares racionālu attīstību un palielinātu ražīgumu, dzīvnieku veselības noteikumi attiecībā uz dzīvniekiem un produktiem būtu jānosaka Kopienas līmenī;

tā kā Kopienai ir jāpieņem pasākumi, kas paredzēti, lai laikposmā līdz 1992. gada 31. decembrim pakāpeniski izveidotu iekšējo tirgu;

tā kā, ņemot vērā iepriekš minētos mērķus, Padome ir izstrādājusi dzīvnieku veselības noteikumus, kas jāpiemēro liellopiem, cūkām, aitām un kazām, zirgu dzimtas dzīvniekiem, mājputniem un inkubējamām olām, zivīm un zivju produktiem, gliemenēm, buļļu un vepru spermai, aitu embrijiem, svaigai gaļai, mājputnu gaļai, gaļas produktiem, medījumu gaļai un trušu gaļai;

tā kā būtu jāpieņem dzīvnieku veselības noteikumi, lai laistu tirgū dzīvniekus un dzīvnieku izcelsmes produktus, uz kuriem iepriekšminētie noteikumi vēl neattiecas;

tā kā būtu jāparedz šīs direktīvas piemērošana, neierobežojot Padomes 1982. gada 3. decembra Regulu (EEK) Nr. 3626/82 par to, kā Kopienā īstenot Konvenciju par starptautisko tirdzniecību ar apdraudēto savvaļas sugu dzīvniekiem un augiem ([4]);

tā kā attiecībā uz noteiktiem tehniskiem aspektiem jāizdara atsauce uz Padomes 1964. gada 26. jūnija Direktīvu 64/432/EEK par dzīvnieku veselības problēmām, kas ietekmē liellopu un cūku tirdzniecību Kopienā ([5]), un uz 1985. gada 18. novembra Direktīvu 85/511/EEK, ar ko ievieš Kopienas pasākumus mutes un nagu sērgas kontrolei ([6]);

tā kā attiecībā uz kontroles un ar to saistītajiem turpmākajiem pasākumiem, kā arī tiem aizsardzības pasākumiem, kas jāievieš, jāizdara atsauce uz vispārīgajiem noteikumiem, kas izklāstīti Padomes 1990. gada 26. jūnija Direktīvā 90/425/EEK par veterinārajām un zootehniskajām pārbaudēm, kas piemērojamas Kopienā iekšējā tirdzniecībā ar noteiktiem dzīviem dzīvniekiem un produktiem, lai izveidotu iekšējo tirgu ([7]);

tā kā, izņemot gadījumus, kad ir paredzēts citādi, tirdzniecība ar dzīvniekiem un dzīvnieku izcelsmes produktiem ir jāliberalizē, neierobežojot iespējamu aizsardzības pasākumu izmantojumu;

tā kā, ņemot vērā ievērojamo slimību izplatības risku, kas apdraud dzīvniekus, noteiktiem dzīvniekiem un dzīvnieku izcelsmes produktiem būtu jānosaka īpašas prasības, kas jāpiemēro, kad tos laiž tirgū tirdzniecības nolūkā, jo īpaši, ja tie ir paredzēti reģioniem ar augstu veselības statusu;

tā kā īpašā situācija, kas attiecas uz Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienoto Karalisti un uz Īriju, ņemot vērā, ka tās ir salu valstis, kā arī to, ka tās jau ilgu laiku ir brīvas no trakumsērgas, attaisno īpašu noteikumu pieņemšanu, lai nodrošinātu, ka tādu suņu un kaķu laišana Apvienotās Karalistes un Īrijas tirgū, kas nav cēlušies šajās valstīs, nerada risku, ka šajās valstīs tiks ieviesta trakumsērga, tomēr neietekmējot veterināro pārbaužu atcelšanu uz robežām starp dalībvalstīm;

([1]) OV C 327,30.12.1989., 57. lpp. un OV C 84,2.4.1990., 102. lpp.
([2]) OV C 38,19.2.1990.,134. lpp. un OV C 149,18.6.1990., 263. lpp.
([3]) OV C 62,12.3.1990., 47. lpp. un OV C 182, 23.7.1990., 25. lpp.
([4]) OV L 384, 31.12.1982., 1. lpp. Jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu (EEK) No 197/90 (OV L 29, 31.1.1990., 1. lpp.).
([5]) OV 121, 29.7.1964., 1977./64. lpp. Jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 91/499/EEK (OV L 268, 24.9.1991., 107. lpp.).
([6]) OV L 315, 26.11.1985., 11. lpp. Grozījumi izdarīti ar Direktīvu 90/423/EEK (OV L 224, 18.8.1990., 13. lpp.).
([7]) OV L 224, 18.8.1990., 29. lpp. Jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 91/496/EEK (OV L 268, 24.9.1991., 56. lpp.).

tā kā veselības/veselības sertifikāts ir drošākais līdzeklis, kā garantēt un uzraudzīt atbilstību šādām prasībām;

tā kā, lai kontrolētu veselības stāvokli Kopienā, kad tirgū laiž dzīvniekus un dzīvnieku izcelsmes produktus, kas minēti šajā direktīvā, uz tiem būtu jāattiecina prasību minimums, kas noteiktas tirdzniecībai, un atbilstība tām būtu jāuzrauga saskaņā ar principiem un noteikumiem, kas izklāstīti Padomes 1990. gada 10. decembra Direktīvā 90/675/EEK, ar ko nosaka principus attiecībā uz veterināro pārbaužu organizēšanu produktiem, kurus Kopienā ieved no trešām valstīm ([1]);

tā kā būtu jāparedz procedūra ciešai sadarbībai starp dalībvalstīm un Komisiju Pastāvīgajā veterinārijas komitejā;

tā kā termiņam, līdz kuram vajadzētu notikt iestrādāšanai valsts tiesību aktos un kas 29. pantā noteikts uz 1994. gada 1. janvāri, nevajadzētu ietekmēt veterināro pārbaužu atcelšanu uz robežām 1993. gada 1. janvārī,

IR PIEŅĒMUSI ŠO DIREKTĪVU.

I NODAĻA

Vispārīgie noteikumi

1. pants

Šajā direktīvā ir noteiktas dzīvnieku veselības prasības, kas reglamentē tirdzniecību ar dzīvniekiem, spermu, olšūnām un embrijiem, uz kuriem neattiecas dzīvnieku veselības prasības, kuras noteiktas īpašos Kopienas noteikumos, kas minēti Direktīvas 90/425/EEK A (I) pielikumā, kā arī šādu produktu importu Kopienā.

Šo direktīvu piemēro, neierobežojot noteikumus, kas pieņemti saskaņā ar Regulu (EEK) Nr. 3626/82.

Šī direktīva neietekmē valstu noteikumus, ko piemēro lolojumdzīvniekiem, tomēr to saglabāšana nedrīkst apdraudēt veterināro pārbaužu atcelšanu uz robežām starp dalībvalstīm.

2. pants

1. Šajā direktīvā:

a) "tirdzniecība" ir tirdzniecība, kā definēts Direktīvas 90/425/EEK 2. panta 3. punktā;

b) "dzīvnieki" ir dzīvnieku sugu īpatņi, kas nav minēti Direktīvās 64/432/EEK, 90/426/EEK ([2]), 90/539/EEK ([3]), 91/67/EEK ([4]), 91/68/EEK ([5]), 91/492/EEK ([6]) un 91/493/EEK ([7]);

c) "apstiprināta iestāde, institūts vai centrs" ir jebkurš pastāvīgs, ģeogrāfiski ierobežots uzņēmums, kas apstiprināts saskaņā ar 13. pantu, kur parasti tiek turētas vai audzētas viena vai vairākas dzīvnieku sugas, komerciāliem vai nekomerciāliem nolūkiem, un tikai viena vai vairāku šādu iemeslu dēļ:

— dzīvnieku izlikšana apskatei un sabiedrības izglītošana;

— sugu saglabāšana;

— pamata vai lietišķie zinātniskie pētījumi vai dzīvnieku pavairošana šādam pētniecības darbam;

d) "izziņojamās slimības" ir slimības, kas uzskaitītas A pielikumā.

2. Turklāt *mutatis mutandis* piemēro tās definīcijas, izņemot apstiprināto centru un iestāžu definīcijas, kas minētas Direktīvu 64/432/EEK, 91/67/EEK un 90/539/EEK 2. pantā.

([1]) OV L 373, 31.12.1990., 1. lpp. Grozījumi izdarīti ar Direktīvu 91/496/EEK (OV L 268, 24.9.1991., 56. lpp.).

([2]) Padomes 1990. gada 26. jūnija Direktīva 90/426/EEK par dzīvnieku veselības nosacījumiem attiecībā uz zirgu dzimtas dzīvnieku pārvadāšanu un importu no trešām valstīm (OV L 224, 18.8.1990., 42. lpp.). Grozīta ar Direktīvu 91/496/EEK (OV L 268, 24.9.1991., 56. lpp.).

([3]) Padomes 1990. gada 15. oktobra Direktīva 90/539/EEK par dzīvnieku veselības nosacījumiem attiecībā uz mājputnu un inkubējamu olu tirdzniecību Kopienā un to importu no trešām valstīm (OV L 303, 31.10.1990., 6. lpp.). Jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 91/496/EEK (OV L 268, 24.9.1991., 56. lpp.).

([4]) Padomes 1991. gada 28. janvāra Direktīva 91/67/EEK par dzīvnieku veselības nosacījumiem, kas reglamentē akvakultūras dzīvnieku un to produktu laišanu tirgū (OV L 46, 19.2.1991., 1. lpp.).

([5]) Padomes 1991. gada 28. janvāra Direktīva 91/68/EEK par dzīvnieku veselības nosacījumiem, kas reglamentē aitu un kazu tirdzniecību Kopienā (OV L 46, 19.2.1991., 1. lpp.).

([6]) Padomes 1991. gada 15. jūlija Direktīva 91/492/EEK, ar ko nosaka veselības nosacījumus dzīvu gliemeņu ražošanai un laišanai tirgū (OV L 268, 24.9.1991., 1. lpp.).

([7]) Padomes 1991. gada 22. jūlija Direktīva 91/493/EEK, ar ko nosaka veselības nosacījumus zvejniecības produktu ražošanai un laišanai tirgū (OV L 268, 24.9.1991., 15. lpp.).

II NODAĻA

Tirdzniecībai piemērojamie noteikumi

3. pants

Dalībvalstis nodrošina, lai tirdzniecību, kas minēta 1. panta pirmajā daļā, neaizliegtu vai neierobežotu citu dzīvnieku veselības iemeslu dēļ, kā vien to, kas rodas, piemērojot šo direktīvu vai Kopienas tiesību aktus, un jo īpaši, veicot aizsardzības pasākumus.

4. pants

Dalībvalstis veic visus vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka, piemērojot Direktīvas 90/425/EEK 4. panta 1. punkta a) apakšpunktu, šīs direktīvas 5. līdz 10. pantā minētie dzīvnieki, neierobežojot 13. pantu un jo īpaši noteikumus, kas jāpieņem, ieviešot 24. pantu, var būt tirdzniecības objekts tikai tad, ja tie atbilst nosacījumiem, kas noteikti 5. līdz 10. pantā, vai ir no saimniecībām vai uzņēmumiem, kuri minēti šīs direktīvas 12. panta 1. un 3. punktā, ko ir reģistrējusi kompetentā iestāde un kas apņemas:

— regulāri pārbaudīt turētos dzīvniekus saskaņā ar Direktīvas 90/425/EEK 3. panta 3. punktu,

— ziņot kompetentajai iestādei ne tikai par izziņojamo slimību uzliesmojumu, bet arī par to slimību uzliesmojumu, kas minētas B pielikumā, kam attiecīgā dalībvalsts ir sastādījusi kontroles vai uzraudzības programmu,

— ievērot īpašos valsts pasākumus, lai apkarotu kādu slimību, kas ir īpaši nozīmīga kādai konkrētai dalībvalstij un uz kuru attiecas kāda programma, kas sastādīta saskaņā ar 14. pantu, vai lēmums, kas pieņemts, ievērojot 15. panta 2. punktu,

— laist tirgū tirdzniecības nolūkos tikai tādus dzīvniekus, kuriem nav novērotas nekādas slimības pazīmes un kas ir no saimniecībām vai apgabaliem, uz kuriem neattiecas nekādi aizliegumi saistībā ar dzīvnieku veselības apsvērumiem, un attiecībā uz dzīvniekiem, kam nav veterinārā sertifikāta vai komercdokumenta, kas paredzēts 5. līdz 11. pantā, tikai dzīvniekus, kam ir uzņēmēja pašsertifikācijas apliecība, kas apliecina, ka attiecīgajiem dzīvniekiem nosūtīšanas laikā nav novērotas nekādas acīmredzamas slimības pazīmes un uz attiecīgo saimniecību neattiecas nekādi dzīvnieku veselības ierobežojumi,

— ievērot prasības, kas nodrošina turēto dzīvnieku labturību.

5. pants

1. Dalībvalstis nodrošina, lai tirdzniecība ar pērtiķu kārtas dzīvniekiem (zemākajiem un augstākajiem pērtiķiem) notiktu tikai ar tādiem dzīvniekiem, kas nosūtīti no kādas iestādes, institūta vai centra, vai kādai iestādei, institūtam vai centram, ko saskaņā ar 13. pantu apstiprinājušas dalībvalstu kompetentās iestādes, un lai pie šādiem dzīvniekiem būtu veterinārais sertifikāts, kas atbilst E pielikumā norādītajam paraugam, deklarācija, kura jāaizpilda iestādes, institūta vai izcelsmes centra valsts pilnvarotam veterinārārstam, lai garantētu dzīvnieku veselību.

2. Dalībvalsts kompetentā iestāde, atkāpjoties no 1. punkta, var atļaut apstiprinātai iestādei, institūtam vai centram iegādāties pērtiķu kārtas dzīvniekus, kas pieder privātpersonai.

6. pants

A. Neierobežojot 14. un 15. pantu, dalībvalstis nodrošina, lai to sugu pārnadži, kas nav minēti Direktīvās 64/432/EEK, 90/426/EEK un 91/68/EEK, varētu būt tirdzniecības objekts tikai tad, ja tie atbilst šādām prasībām.

1. Vispārīgi:

a) tiem jābūt identificētiem saskaņā ar Direktīvas 90/425/EEK 3. panta 1. punkta c) apakšpunktu;

b) tie nedrīkst būt paredzēti nokaušanai saskaņā ar kādas infekcijas slimības izskaušanas programmu;

c) tie nedrīkst būt vakcinēti pret mutes un nagu sērgu un tiem jāatbilst attiecīgajām Direktīvas 85/511/EEK prasībām, kā arī Direktīvas 64/432/EEK 4.a panta prasībām;

d) tiem jābūt no saimniecības, kas minēta Direktīvas 64/432/EEK 3. panta 2. punkta b) un c) apakšpunktā un uz ko neattiecas dzīvnieku veselības pasākumi, jo īpaši tie, kas pieņemti saskaņā ar Direktīvām 85/511/EEK, 80/217/EEK [1] un 91/68/EEK, un ir tajās turēti pastāvīgi kopš dzimšanas vai pēdējās trīsdesmit dienas pirms nosūtīšanas;

e) ja tie ir importēti:

— tiem jānāk no kādas trešās valsts, kura iekļauta ailē ar nosaukumu "citi pārnadži", kas jāiekļauj sarakstā, kas sastādīts saskaņā ar Direktīvas 72/462/EEK [2] 3. pantu,

[1] Padomes 1980. gada 22. janvāra Direktīva 80/217/EEK, ar ko ievieš Kopienas pasākumus klasiskā cūku mēra apkarošanai (OV L 47, 21.2.1980., 11. lpp.). Jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 87/486/EEK (OV L 280, 3.10.1987., 21. lpp.).

[2] Padomes 1972. gada 12. decembra Direktīva 72/462/EEK par veselības un veterinārās pārbaudes problēmām, ievedot liellopus, cūkas un svaigu gaļu no trešām valstīm (OV L 302, 31.12.1972., 28. lpp.). Jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 91/497/EEK (OV L 268, 24.9.1991., 69. lpp.).

— tiem jāatbilst īpašiem dzīvnieku veselības nosacījumiem, kas jānosaka saskaņā ar procedūru, kura paredzēta 26. pantā un kura ir vismaz līdzvērtīgi šī panta prasībām;

f) tiem jāpievieno sertifikāts, kas atbilst E pielikumā norādītajam paraugam, un kurā ir šāds paziņojums:

"Deklarācija

Es, apakšā parakstījies (valsts pilnvarots veterinārārsts) apliecinu, ka atgremotājs/cūku dzimtas dzīvnieks, uz ko neattiecas Direktīva 64/432/EEK:

a) pieder … sugai;

b) pārbaudes brīdī nav novērotas nekādas slimības, pret ko tas ir uzņēmīgs, klīniskās pazīmes;

c) ir no ganāmpulka, kas oficiāli ir brīvs no tuberkulozes/brucelozes vai brīvs no brucelozes, vai no saimniecības, uz kuru neattiecas ierobežojumi sakarā ar klasisko cūku mēri [a] vai no saimniecības, kurā tam tika veikti Direktīvas 92/65/EEK 6. panta 2. punkta a) apakšpunkta ii) daļā noteiktie testi, kas uzrādīja negatīvu rezultātu.

[a] Svītro pēc vajadzības."

2. Atgremotājiem:

a) jābūt no ganāmpulka, kurā saskaņā ar Direktīvu 64/432/EEK vai Direktīvu 91/68/EEK oficiāli nav tuberkulozes vai brucelozes, un kam attiecībā uz dzīvnieku veselības noteikumiem jāatbilst attiecīgajām prasībām, kas noteiktas liellopu sugai Direktīvas 64/432/EEK 3. panta 2. punkta c), d), f), g) un h) apakšpunktā vai Direktīvas 91/68/EEK 3. pantā;

b) ja tie nav no ganāmpulka, kas atbilst a) apakšpunktā izklāstītajiem nosacījumiem, tad tiem jābūt no saimniecības, kur 42 dienas pirms dzīvnieku iekraušanas nav reģistrēts neviens brucelozes vai tuberkulozes gadījums un kurā atgremotājiem 30 dienas pirms nosūtīšanas ar negatīvu rezultātu ir veikts:

— tuberkulozes tests un

— tests, kam jāparāda, ka (dzīvnieku ķermenī) nav brucelozes antivielu.

Prasības attiecībā uz šādiem testiem un šādu saimniecību tuberkulozes un brucelozes statusa noteikšanu izstrādā saskaņā ar procedūru, kas noteikta šīs direktīvas 26. pantā.

Līdz iepriekšējā daļā paredzēto lēmumu pieņemšanai turpina piemērot valstu noteikumus, jo īpaši attiecībā uz tuberkulozi.

3. Cūku dzimtas dzīvnieki:

a) nedrīkst būt no apgabala, uz kuru attiecas aizlieguma pasākumi, kas saistīti ar Āfrikas cūku mēra klātbūtni, saskaņā ar Direktīvas 64/432/EEK 9.a pantu;

b) tiem jānāk no saimniecības, uz kuru neattiecas nekādi ierobežojumi, kas klasiskā cūku mēra dēļ noteikti Direktīvā 80/217/EEK;

c) tiem jānāk no saimniecības, kas ir brīva no brucelozes saskaņā ar Direktīvu 64/432/EEK un atbilst attiecīgajām dzīvnieku veselības prasībām, kas attiecībā uz cūkām noteiktas Direktīvā 64/432/EEK;

d) ja tie nav no ganāmpulka, kas atbilst nosacījumiem, kas izklāstīti c) apakšpunktā, tad tiem 30 dienas pirms nosūtīšanas jāveic pārbaudes tests, kuram jābūt ar negatīvu rezultātu, kas uzrāda, ka nav brucelozes antivielu;

B. Direktīvu 64/432/EEK groza šādi:

1. Direktīvas 2. panta b) un c) apakšpunktā "liellops(-i)" jālasa kā "liellopu sugas dzīvnieks (tajā skaitā *Bubalus bubalus*)".

2. Iekļauj šādu pantu:

"10.a pants

Ievērojot procedūru, kas noteikta 12. pantā, veterināros sertifikātus, kuru paraugs sniegts F pielikumā, drīkst grozīt vai papildināt, jo īpaši, lai ņemtu vērā Direktīvas 92/65/EEK 6. panta prasības."

7. pants

A. Dalībvalstis nodrošina, lai putni, kas nav minēti Direktīvā 90/539/EEK, nonāktu tirgū tikai tad, ja tie atbilst šādām prasībām:

1. Vispārīgi tiem:

a) jānāk no saimniecības, kur 30 dienas pirms nosūtīšanas nav diagnosticēts putnu mēris;

b) jābūt no saimniecības vai apgabala, uz kuru neattiecas ierobežojumi, kas saistīti ar pasākumiem, kas jāpiemēro, lai apkarotu Ņūkāslas slimību.

Līdz Direktīvas 90/539/EEK 19. pantā minēto Kopienas pasākumu ieviešanai, lai apkarotu Ņūkāslas slimību, turpina piemērot valsts prasības saskaņā ar Līguma vispārīgajiem noteikumiem;

c) saskaņā ar Direktīvas 91/496/EEK 10. panta 1. punkta trešo ievilkumu tiem, ja tie ir importēti no kādas trešās valsts, jābūt turētiem karantīnā tajā saimniecībā, kurp tie aizvesti pēc ievešanas Kopienas teritorijā;

2. Turklāt papagaiļu dzimtas putni:

a) nedrīkst būt no saimniecības kur ir diagnosticēta psitakoze (*Chlamydia psittaci*), kā arī nedrīkst būt bijuši saskarē ar dzīvniekiem no šādas saimniecības.

Aizlieguma periodam kopš pēdējā reģistrētā saslimšanas gadījuma un ārstēšanas periodam veterinārārsta uzraudzībā, kas atzīts saskaņā ar procedūru, kura noteikta 26. pantā, jābūt vismaz divi mēneši;

b) jāidentificē saskaņā ar Direktīvas 90/425/EEK 3. panta 1. punkta c) apakšpunktu.

Metodes, kā identificēt papagaiļu dzimtas putnus, un jo īpaši slimus papagaiļu dzimtas putnus, izstrādā saskaņā ar procedūru, kas paredzēta 26. pantā;

c) tiem jāpievieno komercdokuments, ko parakstījis valsts pilnvarots veterinārārsts vai veterinārārsts, kas atbild par izcelsmes saimniecību vai uzņēmumu un ko šajā nolūkā ir pilnvarojusi kompetentā iestāde.

B. Padomes 1990. gada 27. novembra Direktīvā 91/495/EEK par sabiedrības veselības un dzīvnieku veselības problēmām, kas ietekmē trušu gaļas, kā arī saimniecībās audzētu medījamo dzīvnieku gaļas ražošanu un laišanu tirgū [1], 2. panta 2. punkta otrajā daļā, trešajā rindā aiz vārdiem "Direktīva 90/539/EEK" iekļauj vārdus "un nelidojošie putni (*Ratitae*)".

Padomes 1990. gada 15. oktobra Direktīvā 90/539/EEK par dzīvnieku veselības nosacījumiem attiecībā uz mājputnu un inkubējamu olu tirdzniecību Kopienā un to importu no trešām valstīm [2], 2. panta 2. punkta 1. apakšpunktā aiz vārdiem "un irbes" iekļauj vārdus "un nelidojošie putni (*Ratitae*)".

8. pants

Dalībvalstis nodrošina, lai bites (*Apis mellifera*) nonāktu tirgū tikai tad, ja tās atbilst šādām prasībām:

a) tās ir no apgabala, uz kuru neattiecas aizlieguma procedūra sakarā ar Amerikas peru puves uzliesmojumu.

Aizlieguma periodam jāturpinās vismaz 30 dienas pēc pēdējā reģistrētā gadījuma un dienas, kad visus stropus trīs kilometru rādiusā ir pārbaudījusi kompetentā iestāde, un visi inficētie stropi ir sadedzināti vai apstrādāti un pārbaudīti, un minētā kompetentā iestāde šos pasākumus ir atzinusi par pietiekamiem.

Saskaņā ar procedūru, kas noteikta 26. pantā, un pēc konsultācijām ar Zinātnisko veterināro komiteju, prasības, ko piemēro bitēm (*Apis mellifera*), vai līdzvērtīgas prasības var piemērot arī kamenēm;

b) tām ir pievienots veterinārais sertifikāts, kas atbilst E pielikumā norādītajam paraugam, kura deklarāciju ir aizpildījusi kompetentā iestāde, lai apliecinātu, ka ir izpildītas prasības, kas izklāstītas a) apakšpunktā.

9. pants

1. Dalībvalstis nodrošina, lai zaķu kārtas dzīvnieki nonāktu tirgū tikai tad, ja tie atbilst šādām prasībām:

a) tie nedrīkst būt no saimniecības kur ir trakumsērga vai pastāv aizdomas par tās klātbūtni, kā arī tie nedrīkst būt bijuši saskarē ar dzīvniekiem no šādas saimniecības;

b) tiem jābūt no saimniecības, kur nevienam dzīvniekam nav novērotas trušu miksomatozes klīniskās pazīmes.

2. Dalībvalstis, kas pieprasa veterināro sertifikātu, lai savā teritorijā atļautu pārvadāt zaķu kārtas dzīvniekus, var pieprasīt, lai dzīvniekiem, ko tām nosūta, būtu pievienot veterinārais sertifikāts, kas atbilst E pielikumā norādītajam paraugam, un kas papildināts ar šādu deklarāciju:

"Es, apakšā parakstījies ……, apliecinu, ka iepriekš minētais sūtījums atbilst Direktīvas 92/65/EEK 9. panta prasībām un ka dzīvniekiem pārbaudes laikā nekādas slimību klīniskās pazīmes nav novērotas."

Sertifikātu drīkst izsniegt valsts pilnvarots veterinārārsts vai veterinārārsts, kas atbild par izcelsmes saimniecību un kuru šajā nolūkā pilnvarojusi kompetentā iestāde, un – rūpnieciskai audzēšanai – valsts pilnvarots veterinārārsts. Dalībvalstis, kas vēlas izmantot šo iespēju, informē Komisiju, kurai jānodrošina, lai tiktu izpildīta prasība, kas izklāstīta pirmajā daļā.

[1] OV L 268, 24.9.1991., 41. lpp.
[2] OV L 303, 31.10.1990., 6. lpp.

3. Īrija un Apvienotā Karaliste var pieprasīt iesniegt veterināro sertifikātu, kas garantē, ka ir izpildīta prasība, kura izklāstīta 1. punkta a) apakšpunktā.

10. pants

1. Dalībvalstis nodrošina, lai tiktu aizliegta tirdzniecība ar baltajiem seskiem, ūdelēm un lapsām, kas nāk no tādas saimniecības, vai kas ir bijuši saskarē ar dzīvniekiem no tādas saimniecības, kur ir trakumsērga, vai pastāv aizdomas, ka tā tur ir bijusi iepriekšējo sešu mēnešu laikā, ievērojot to, ka nav tikusi piemērota sistemātiska vakcinēšanas programma.

2. Lai varētu tirgot suņus un kaķus, izņemot tirdzniecību starp dalībvalstīm, kas minētas 3. punktā, tiem jāatbilst šādām prasībām:

a) dzīvniekiem, kas ir vecāki par trim mēnešiem:

— dienā, kad tos nosūta no saimniecības, nedrīkst būt novērotas nekādas slimības pazīmes, jo īpaši sugai piemītošu infekcijas slimību pazīmes,

— tiem jābūt tetovētiem vai jābūt ar mikročipu identifikācijas sistēmu, kas implantēta saskaņā ar sīki izstrādātiem noteikumiem, kas jānosaka, ievērojot 26. pantā noteikto procedūru,

— pēc trīs mēnešu vecuma sasniegšanas tiem jābūt vakcinētiem pret trakumsērgu – ik gadus ar aktivizējošu imunizāciju vai ar starplaikiem, ko šādas vakcīnas injicēšanai atļāvušas dalībvalstis, injicējot inaktivētu vakcīnu vai vismaz vienu starptautisko antigēnu vienību (PVO standarts), kas mērīta saskaņā ar aktivitātes testu pēc metodes, kura aprakstīta Eiropas Farmakopejā un atzīta saskaņā ar procedūru, kas noteikta 26. pantā.

Vakcinācija jāapliecina valsts pilnvarotam veterinārārstam vai veterinārārstam, kas atbild par izcelsmes saimniecību un ko šajā nolūkā ir pilnvarojusi kompetentā iestāde. Vakcinācijas apliecībā jābūt ierakstītam vakcīnas nosaukumam un tās partijas numuram (ja iespējams, uz pašlīmējošas etiķetes):

— suņiem jābūt vakcinētiem pret suņu mēri,

— tiem jābūt pievienotai individuālai pasei, kas ļauj skaidri identificēt dzīvnieku un kurā ir norādīti vakcinācijas datumi, un/vai sertifikātam, kas atbilst E pielikumā norādītajam paraugam un kas papildināts ar šādu deklarāciju, ko veicis kāds valsts pilnvarots veterinārārsts vai veterinārārsts, kas atbild par izcelsmes saimniecību un ko šajā nolūkā ir pilnvarojusi kompetentā iestāde:

"Es, apakšā parakstījies ……., apliecinu, ka kaķi/suņi, uz ko attiecas šis sertifikāts, atbilst prasībām, kas noteiktas Direktīvas 92/65/EEK 10. panta 2. punkta a) un b) apakšpunktā un 3. punkta b) apakšpunktā [a], un nāk no saimniecības, kur pēdējo sešu mēnešu laikā nav reģistrēts neviens trakumsērgas gadījums.

[a] Svītro pēc vajadzības."

b) dzīvniekiem, kas ir jaunāki par trim mēnešiem:

— jāatbilst prasībām, kas noteiktas a) apakšpunkta pirmajā un piektajā ievilkumā,

— tie nedrīkst būt no saimniecības, uz kuru attiecas dzīvnieku pārvietošanas ierobežojumi saistībā ar dzīvnieku veselības apsvērumiem,

— jābūt dzimušiem izcelsmes saimniecībā un jābūt turētiem nebrīvē kopš dzimšanas.

3. No 1994. gada 1. jūlija, atkāpjoties no 2. punkta, uz kaķu un suņu laišanu tirgū Īrijā un Apvienotajā Karalistē, kam šīs valstis nav izcelsmes valsts, attiecas šādi nosacījumi:

a) vispārīgi, kaķiem un suņiem ir:

i) jābūt no reģistrētas saimniecības, kuras reģistrācija kompetentajai iestādei ir jāaptur, ja netiek pildīti 4. pantā paredzētie nosacījumi;

ii) dienā, kad tos nosūta no attiecīgās saimniecības, tiem nav novērotas nekādas lipīgas slimības pazīmes;

iii) jābūt apgādātiem ar identifikācijas sistēmu saskaņā ar sīki izstrādātiem noteikumiem, kas jāizstrādā saskaņā ar procedūru, kura noteikta 26. pantā;

iv) jābūt dzimušiem saimniecībā un jābūt tajā turētiem nebrīvē kopš dzimšanas, lai tie nenonāktu saskarē ar savvaļas dzīvniekiem, kas ir uzņēmīgi pret trakumsērgu;

v) ja runa ir par suņiem, tiem jābūt vakcinētiem pret suņu mēri;

vi) kaķus un suņus jāpārvadā transporta līdzeklī, ko šādiem mērķiem ir apstiprinājušas nosūtītāju dalībvalstu kompetentās iestādes;

vii) tiem jāpievieno individuāla vakcinācijas pase, kas ļauj skaidri identificēt dzīvnieku un tā izcelsmi un kurā ir norādīti vakcinācijas datumi, un sertifikāts, kas atbilst paraugam, kurš jāizstrādā saskaņā ar 26. pantā noteikto procedūru, un ko aizpildījis valsts pilnvarots veterinārārsts vai veterinārārsts, kas atbild par izcelsmes saimniecību un ko šim nolūkam pilnvarojusi kompetentā iestāde;

b) turklāt, tiem:

i) vai nu jābūt vakcinētiem pret trakumsērgu pēc trīs mēnešu vecuma sasniegšanas un vismaz sešus mēnešus pirms nosūtīšanas, injicējot vismaz vienu tādas starptautiskas antigēnu vienības (PVO standarts) inaktivētu vakcīnu, kas mērīta saskaņā ar aktivitātes testu pēc metodes, kas aprakstīta Eiropas Farmakopejā un kas atzīta saskaņā ar procedūru, kura noteikta 26. pantā, ik gadus ar aktivizējošu imunizāciju vai ar starplaikiem, ko šādas vakcīnas injicēšanai atļāvušas dalībvalstis.

Vakcinācija jāapliecina valsts pilnvarotam veterinārārstam vai veterinārārstam, kas atbild par izcelsmes saimniecību un ko šajā nolūkā ir pilnvarojusi kompetentā iestāde. Vakcinācijas apliecībā jābūt ierakstītam vakcīnas nosaukumam un tās partijas numuram (ja iespējams, uz pašlīmējošas etiķetes).

Turklāt, pēc vakcinācijas tiem jāiziet seroloģisks tests, kas uzrādītu aizsargājošo antivielu titru vismaz 0,5 starptautiskās vienības, un šāds seroloģisks tests būtu jāveic saskaņā ar PVO specifikācijām. Ja testu veic pēc pirmās vakcinācijas, tad tas jāveic no pirmā līdz trešajam mēnesim pēc vakcinācijas;

ii) vai arī, ja nosacījumi, kas paredzēti i) apakšpunktā, nav izpildīti, tad dzīvnieki attiecīgā uzraudzībā jānosūta uz kādu karantīnas staciju, ko apstiprinājusi saņēmēja dalībvalsts, lai tur tie izietu sešu mēnešu karantīnu.

Līdz 1994. gada 1. jūlijam spēkā paliek valstu tiesību akti, ko piemēro attiecībā uz trakumsērgu, tomēr to saglabāšana nedrīkst ietekmēt veterināro pārbaužu atcelšanu uz robežām starp dalībvalstīm.

4. Īrija un Apvienotā Karaliste, neierobežojot 2. un 3. punktu, drīkst saglabāt savus valsts karantīnas noteikumus attiecībā uz visiem tiem plēsējiem, primātiem, sikspārņiem un citiem dzīvniekiem, kas ir uzņēmīgi pret trakumsērgu, uz ko attiecas šī direktīva, par kuriem nevar pierādīt, ka tie ir dzimuši izcelsmes saimniecībā un turēti nebrīvē kopš dzimšanas, tomēr šādu noteikumu saglabāšana nedrīkst apdraudēt veterināro pārbaužu atcelšanu uz robežām starp dalībvalstīm.

5. Lēmumu 90/638/EEK groza šādi:

1. Lēmuma 1. pantam pievieno šādu:

"— trakumsērgas apkarošanas programmām: kritēriji, kas noteikti III pielikumā"

2. Pievieno šādu pielikumu:

"III PIELIKUMS

Trakumsērgas apkarošanas programmu kritēriji

Trakumsērgas apkarošanas programmas ietver vismaz:

a) kritērijus, kas minēti 1. pielikuma 1. līdz 7. punktā;

b) precīzu informāciju attiecībā uz reģionu vai reģioniem, kuros jānotiek perorālai lapsu imunizācijai, un to dabiskās robežas. Tādam reģionam vai reģioniem jāpārklāj vismaz 6 000 km² vai visa dalībvalsts valsts platība, un tas var ietvert kādas trešās valsts blakus esošo platību;

c) precīzu informāciju attiecībā uz izmantojamām vakcīnām, izplatīšanas sistēmu, ēsmas izlikšanas blīvumu un biežumu;

d) vajadzības gadījumā visu detalizēto informāciju un to sistēmu izmaksas un mērķi, kas paredzētas, lai saglabātu vai pasargātu augu un dzīvnieku valsti, un ko uzsākušas brīvprātīgas organizācijas teritorijā, uz ko attiecas šie projekti."

6. Padome, pieņemot lēmumu ar kvalificētu vairākumu pēc Komisijas ierosinājuma, izraugās īpašu iestādi, lai noteiktu kritērijus, kas vajadzīgi, lai standartizētu seroloģiskos testus, un lemj par tās atbildību.

7. Dalībvalstis nodrošina, lai izdevumus par seroloģisko testu piemērošanu apmaksātu importētāji.

8. Šo pantu, un jo īpaši seroloģiskā testa piemērošanu, kas paredzēta 3. punkta b) apakšpunktā, atkārtoti izskata līdz 1997. gada 1. janvārim, ņemot vērā to, kā dalībvalstīs attīstās situācija attiecībā uz trakumsērgu.

11. pants

1. Dalībvalstis nodrošina, lai, neierobežojot lēmumus, kas jāpieņem, lai ieviestu 21. un 23. pantu, tirdzniecība tiktu atļauta tikai ar tādu spermu, olšūnām un embrijiem, kas atbilst 2., 3. un 4. punktā izklāstītajiem nosacījumiem.

2. Aitu ģints, kazu ģints un zirgu dzimtas dzīvnieku spermai, neierobežojot nevienu kritēriju, kas jāizpilda, lai ierakstītu zirgu dzimtas dzīvniekus ciltsgrāmatās dažām īpašām sugām:

— jābūt savāktai un apstrādātai, lai to izmantotu mākslīgajai apsēklošanai centrā, kas no veselības viedokļa ir apstiprināts saskaņā ar D (I) pielikumu, vai, ja runa ir par aitu ģints vai kazu ģints dzīvniekiem, tad, atkāpjoties no iepriekš sacītā, saimniecībā, kas atbilst Direktīvas 91/68/EEK prasībām,

— jābūt savāktai no dzīvniekiem, kas atbilst nosacījumiem, kuri izklāstīti D(II) pielikumā (dzīvnieku pieņemšana un regulārās pārbaudes),

— jābūt savāktai, apstrādātai un saglabātai saskaņā ar D (III) pielikumu,

— pārvadāšanas laikā uz citu dalībvalsti tai jābūt pievienotai veterinārajam sertifikātam, kurš atbilst paraugam, kas jānosaka saskaņā ar 26. pantā paredzēto procedūru.

3. Aitu ģints, kazu ģints, un zirgu dzimtas dzīvnieku, kā arī cūku olšūnas un embriji:

— jāizņem no sievišķajiem donordzīvniekiem, kas atbilst nosacījumiem, kuri izklāstīti D.IV pielikumā, un apstrādātiem atbilstošā laboratorijā, un to drīkst veikt vienīgi savākšanas komanda, ko apstiprinājusi dalībvalsts kompetentā iestāde,

— jāapstrādā un jāuzglabā saskaņā ar D (III) pielikumu,

— pārvadāšanas laikā uz citu dalībvalsti tiem jābūt pievienotam veterinārajam sertifikātam, kas atbilst paraugam, kurš jānosaka saskaņā ar procedūru, kas paredzēta 26. pantā.

Spermai, ko izmanto sieviešu dzimuma donoru apsēklošanai, ir jāatbilst 2. punkta noteikumiem, ja runa ir par aitām, kazām un zirgu dzimtas dzīvniekiem, un Direktīvas 90/429/EEK noteikumiem, ja runa ir par cūkām. Jebkuras papildu garantijas drīkst noteikt saskaņā ar procedūru, kas noteikta 26. pantā.

4. Līdz 1997. gada 31. decembrim Komisija iesniedz ziņojumu, kam pievienoti atbilstoši priekšlikumi par šā panta ieviešanu, it īpaši ņemot vērā zinātnes un tehnoloģijas sasniegumus.

12. pants

1. Piemēro noteikumus par pārbaudēm, kas izklāstīti Direktīvā 90/425/EEK, jo īpaši attiecībā uz veicamo pārbaužu organizāciju un turpmākajiem pasākumiem, attiecībā uz dzīvniekiem, spermu, olšūnām un embrijiem, uz ko attiecas šī direktīva un kam pievienots veterinārais/veselības sertifikāts. Pārējiem dzīvniekiem jābūt no saimniecībām, uz kurām attiecas minētās direktīvas principi par pārbaudēm izcelsmes vietā un galamērķa vietā.

2. Dzīvniekiem, spermai, olšūnām un embrijiem, uz ko attiecas šī direktīva, piemēro Direktīvas 90/425/EEK 10. pantu.

3. Tirdzniecības mērķiem Direktīvas 90/425/EEK 12. pantu attiecina arī uz tirgotājiem, kas pastāvīgi vai laiku pa laikam tur dzīvniekus, kas minēti 7., 9. un 10. pantā.

4. Par galamērķa vietu, kā paredzēts Direktīvas 90/425/EEK 4. panta 2. punktā, attiecībā uz dzīvniekiem, spermu, olšūnām vai embrijiem, kam saskaņā ar šo direktīvu pievienots veterinārais/veselības sertifikāts, paziņo, izmantojot *ANIMO* sistēmu.

5. Neierobežojot īpašus šīs direktīvas noteikumus, ja kompetentajai iestādei ir aizdomas, ka netiek ievērota šī direktīva, vai arī pastāv aizdomas attiecībā uz dzīvnieku veselību vai spermas, olšūnu un embriju, kas minēti 1. pantā, kvalitāti, tad tā drīkst veikt jebkuras pārbaudes, ko tā uzskata par piemērotām.

6. Dalībvalstis veic jebkurus administratīvus vai soda pasākumus, lai sodītu jebkuru šīs direktīvas pārkāpumu, it īpaši, ja atklājas, ka sastādītie sertifikāti vai dokumenti neatbilst dzīvnieku, kas minēti 1. pantā, faktiskajam stāvoklim, ka dzīvnieku identifikācija vai attiecīgās spermas, olšūnu un embriju marķējums neatbilst šīs direktīvas prasībām, vai ka attiecīgie dzīvnieki vai produkti nav izturējuši pārbaudes, kas paredzētas šajā direktīvā.

13. pants

1. Tirdzniecība ar tādu sugu dzīvniekiem, kas ir uzņēmīgi pret slimībām, kuras uzskaitītas A pielikumā, vai pret slimībām, kuras uzskaitītas B pielikumā, ja galamērķa dalībvalsts piemēro garantiju, kas paredzēta 14. un 15. pantā, un ar šādu dzīvnieku spermu, olšūnām vai embrijiem, kas nosūtīti uz iestādēm, institūtiem vai centriem, kas apstiprināti saskaņā ar C pielikumu, vai nosūtīti no šādām iestādēm, institūtiem vai centriem, ir atļauta tikai tad, ja tiek uzrādīts transporta dokuments, kas atbilst E pielikumā norādītajam paraugam. Šajā dokumentā, kas jāaizpilda veterinārārstam, kurš atbild par izcelsmes iestādi, institūtu vai centru, ir jāprecizē, ka dzīvnieki, sperma, olšūnas vai embriji ir no iestādes, institūta vai centra, kas apstiprināts saskaņā ar C pielikumu, un tam tie jāpavada visu pārvadāšanas laiku.

2. a) Lai saņemtu apstiprinājumu, iestādes, institūti vai centri attiecībā uz izziņojamām slimībām iesniedz dalībvalsts kompetentajai iestādei visus attiecīgos apliecinošos dokumentus, kas attiecas uz prasībām, kuras noteiktas C pielikumā;

b) pēc tam, kad ir saņemta lieta, kas attiecas uz apstiprinājuma vai apstiprinājuma atjaunojuma prasību, kompetentā iestāde to izskata, ņemot vērā informāciju, kas tajā atrodas, un vajadzības gadījumā arī to testu rezultātus, kas veikti uz vietas;

c) kompetentā iestāde anulē apstiprinājumu saskaņā ar C pielikuma 3. punktu;

d) katra dalībvalsts nosūta Komisijai sarakstu ar apstiprinātajām iestādēm, institūtiem un centriem, kā arī visus šā saraksta grozījumus. Komisija šo informāciju nosūta tālāk pārējām dalībvalstīm.

14. pants

1. Ja kāda dalībvalsts, vai nu tieši vai ar audzētāju palīdzību, izstrādā vai ir izstrādājusi brīvprātīgu vai obligātu kontroles vai uzraudzības programmu kādai no slimībām, kas minētas B pielikumā, tad tā drīkst iesniegt programmu Komisijai, īpaši uzsverot:

— slimības izplatību savā teritorijā,

— vai slimība ir izziņojama,

— programmas uzsākšanas iemeslus, ņemot vērā tās rentabilitāti un slimības nozīmīgumu,

— ģeogrāfisko apgabalu, kurā paredzēts ieviest programmu,

— statusa kategorijas, kas jāpiemēro uzņēmumiem, prasības katrai sugai, kad tās ieved saimniecībā, un veicamās testa procedūras,

— programmas uzraudzības procedūras, tajā skaitā to, kādā mērā audzētāji ir iesaistīti kontroles vai uzraudzības programmas ieviešanā,

— veicamās darbības, ja saimniecība kaut kāda iemesla dēļ zaudē savu statusu,

— veicamos pasākumus, ja saskaņā ar šādu programmu izdarīto testu rezultāti izrādās pozitīvi,

— tirdzniecības nediskriminējošo raksturu attiecīgās dalībvalsts teritorijā attiecībā uz Kopienas iekšējo tirdzniecību.

2. Komisija izskata programmas, ko iesniegušas dalībvalstis. Programmas var apstiprināt saskaņā ar 26. pantā noteikto procedūru un atbilstoši kritērijiem, kas noteikti 1. punktā. Saskaņā ar šo pašu procedūru, vienlaikus ar programmu iesniegšanu vai vēlākais trīs mēnešus pēc tam nosaka vispārējas vai ierobežotas papildu garantijas, ko var prasīt tirdzniecībā. Šādas garantijas nedrīkst pārsniegt tās, ko dalībvalsts ievieš valsts līmenī.

3. Programmas, ko iesniegušas dalībvalstis, drīkst grozīt vai papildināt saskaņā ar procedūru, kas noteikta 26. pantā. Saskaņā ar šo pašu procedūru grozījumus drīkst izdarīt garantijās, kas minētas 2. punktā.

15. pants

1. Ja dalībvalsts uzskata, ka tās teritorija vai daļa tās teritorijas ir brīva no kādas B pielikumā uzskaitītās slimības, pret ko dzīvnieki, uz ko attiecas šī direktīva, ir uzņēmīgi, tad tā iesniedz Komisijai atbilstošus apliecinošus dokumentus, īpaši norādot:

— slimības raksturu un tās sastopamības vēsturi tās teritorijā,

— uzraudzības testu rezultātus, kas pamatoti uz seroloģisko, mikrobioloģisko, patoloģisko vai epidemioloģisko izpēti,

— laika posmu, kurā slimība bija izziņojama kompetentajām iestādēm,

— laika posmu, kurā tika veikta uzraudzība,

— vajadzības gadījumā, laika posmu, kurā bija aizliegta vakcinācija pret tādu slimību, un ģeogrāfisko apgabalu, uz kuru attiecās aizliegums,

— pasākumus, lai pārliecinātos par slimības neesamību.

2. Komisija pārbauda dokumentus, kas paredzēti 1. punktā, un iesniedz Pastāvīgajai veterinārijas komitejai lēmumu, ar kuru apstiprina vai noraida plānu, ko iesniegusi dalībvalsts. Ja plānu pieņem, tad saskaņā ar procedūru, kas noteikta 26. pantā, nosaka vispārējas vai īpašas papildu garantijas, ko var prasīt tirdzniecībā. Tādas garantijas nedrīkst pārsniegt tās, ko dalībvalsts ievieš valsts līmenī.

Līdz lēmuma pieņemšanai attiecīgā dalībvalsts drīkst savos tirdzniecības darījumos saglabāt atbilstošās prasības, kas vajadzīgas, lai tā saglabātu savu statusu.

3. Attiecīgā dalībvalsts paziņo Komisijai par katru grozījumu detalizētajā informācijā, kas precizēta 1. punktā. Garantijas, kas noteiktas, kā minēts 2. punktā, drīkst grozīt vai atsaukt, ņemot vērā šādu paziņojumu un saskaņā ar procedūru, kas noteikta 26. pantā.

III NODAĻA

Noteikumi, ko piemēro importam Kopienā

16. pants

Nosacījumiem, ko piemēro dzīvnieku, spermas, olšūnu un embriju, uz ko attiecas šī direktīva, importam, ir jābūt vismaz līdzvērtīgiem tiem, kas noteikti II nodaļā.

17. pants

1. Lai vienveidīgi piemērotu 16. pantu, piemēro nākamo punktu noteikumus.

2. Kopienā drīkst importēt tikai tādus dzīvniekus, spermu, olšūnas un embrijus, kas minēti 1. pantā un atbilst šādām prasībām:

a) tiem jānāk no kādas trešās valsts, kas ir iekļauta sarakstā, kas jāsastāda saskaņā ar 3. punkta a) apakšpunktu;

b) tiem jābūt ar veterināro/veselības sertifikātu, kas atbilst paraugam, kas jāsastāda saskaņā ar procedūru, kas noteikta 26. pantā, un kuru ir parakstījusi eksportētājvalsts kompetentā iestāde, apliecinot, ka dzīvnieki, sperma, olšūnas un embriji atbilst papildu nosacījumiem vai sniedz līdzvērtīgās garantijas, kas minētas 4. punktā, un nāk no apstiprinātiem centriem, iestādēm, institūtiem vai savākšanas centriem, kas sniedz šādas garantijas.

3. Saskaņā ar procedūru, kas noteikta 26. pantā, nosaka:

a) neskarot sarakstu, kas paredzēts 6. panta A. punkta 1. apakšpunkta e) daļā, to trešo valstu vai trešo valstu daļu pagaidu sarakstu, kas līdz datumam, kas noteikts 29. pantā, var sniegt dalībvalstīm un Komisijai garantijas, līdzvērtīgas tām, kas paredzētas II nodaļā, un to savākšanas centru sarakstu, par kuriem tās var sniegt šādas garantijas.

Šādu pagaidu sarakstu veido no uzņēmumu sarakstiem, ko ir apstiprinājušas un pārbaudījušas kompetentās iestādes pēc tam, kad tās ir pārbaudījušas, ka šie uzņēmumi atbilst principiem un vispārīgajiem noteikumiem, kas izklāstīti šajā direktīvā;

b) jaunus datus, ar ko papildina šādu sarakstu, ņemot vērā pārbaudes, kas paredzētas 4. punktā;

c) īpašas dzīvnieku veselības prasības – jo īpaši, lai aizsargātu Kopienu no dažām eksotiskām slimībām – vai garantijas, kas līdzvērtīgas tām, kas paredzētas šajā direktīvā.

Īpašās prasības un līdzvērtīgās garantijas, kas noteiktas trešām valstīm, nedrīkst būt labvēlīgākas par tām, kas paredzētas II nodaļā.

4. Sarakstā, kas paredzēts 3. punktā, drīkst iekļaut tikai tādas trešās valstis vai trešo valstu daļas:

a) no kurām nav aizliegts imports:

— tāpēc, ka pastāv kāda no slimībām, kas minētas A pielikumā, vai jebkura cita Kopienā eksotiska slimība,

— ievērojot Direktīvas 72/462/EEK 6., 7. un 14. pantu un Direktīvas 91/495/EEK 17. pantu, un Direktīvu 71/118/EEK ([1]), vai, ja runa ir par citiem dzīvniekiem, uz ko attiecas šī direktīva, tad ievērojot lēmumu, kas pieņemts saskaņā ar procedūru, kas noteikta 26. pantā, ņemot vērā to veselības stāvokli;

b) kas, ievērojot to tiesību aktus un veterināro dienestu un inspekcijas dienestu organizāciju, tiem pakļauto dienestu pilnvaras un uzraudzību, saskaņā ar Direktīvas 72/462/EEK 3. panta 2. punktu ir atzītas par tādām, kas spēj garantēt tajās spēkā esošo tiesību aktu ieviešanu;

c) kuru veterinārie dienesti spēj garantēt, ka tiek pildītas tādas veterinārās prasības, kas ir vismaz līdzvērtīgas tām, kuras noteiktas II nodaļā.

5. Komisijas un dalībvalstu eksperti veic pārbaudes uz vietas, lai pārliecinātos, vai garantijas, ko sniegusi trešā valsts attiecībā uz ražošanas un tirgū laišanas nosacījumiem, var uzskatīt par līdzvērtīgām tām, ko piemēro Kopienā.

Dalībvalstu ekspertus, kas atbild par tādām pārbaudēm, ieceļ Komisija, rīkojoties pēc dalībvalstu ierosinājuma.

Tādas pārbaudes veic Kopienas vārdā, kas apmaksā visus izdevumus, kas šajā saistībā rodas.

6. Līdz 5. punktā minēto pārbaužu organizēšanai turpina piemērot valstu noteikumus, kas piemērojami pārbaudēm trešās valstīs, ar noteikumu, ka ar Pastāvīgās veterinārijas komitejas starpniecību tiek paziņots par jebkuru pārbaudes laikā atklāto gadījumu, kad nav izpildītas garantijas, kas sniegtas saskaņā ar 3. punktu.

18. pants

1. Dalībvalstis nodrošina, lai dzīvniekus, spermu, olšūnas un embrijus, uz ko attiecas šī direktīva, importētu Kopienā tikai tad, ja:

— tiem ir sertifikāts, kas jāsastāda valsts pilnvarotam veterinārārstam.

Sertifikāta paraugu, atkarībā no dzīvnieku sugas, sastāda saskaņā ar procedūru, kas noteikta 26. pantā, tikai tad, ja:

— tie ir izturējuši pārbaudes, kas prasītas Direktīvās 90/675/EEK un 91/496/EEK,

— pirms nosūtīšanas uz Kopienas teritoriju tos ir pārbaudījis valsts pilnvarots veterinārārsts, lai nodrošinātu, ka ir izpildīti pārvadāšanas nosacījumi, kas precizēti Direktīvā 91/628/EEK ([2]), jo īpaši attiecībā uz dzirdināšanu un barošanu,

— runa ir par dzīvniekiem, kas minēti 5. līdz 10. pantā, tad tie pirms laišanas tirgū ir ievietoti karantīnā saskaņā ar sīki izstrādātiem noteikumiem, kas jāizstrādā saskaņā ar procedūru, kas noteikta 26. pantā.

([1]) Padomes 1971. gada 15. februāra Direktīva 71/118/EEK par dzīvnieku veselības problēmām, kas ietekmē svaigas mājputnu gaļas ražošanu un tirdzniecību (OV L 55, 8.3.1971., 23. lpp.). Jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 90/654/EEK (OV L 353, 17.12.1990., 48. lpp.).

([2]) Padomes 1991. gada 15. jūlija Direktīva 91/496/EEK, ar ko nosaka principus attiecībā uz tādu dzīvnieku veterinārās pārbaudes organizēšanu, kurus Kopienā ieved no trešām valstīm, un ar ko groza Direktīvu 89/662/EEK, Direktīvu 90/425/EEK un Direktīvu 90/675/EEK (OV L 268, 24.9.1991., 56. lpp.).

2. Līdz īpašu šā panta piemērošanas noteikumu pieņemšanai turpina piemērot attiecīgo valstu noteikumus, kas piemērojami importam no trešām valstīm, kam šādas prasības nav pieņemtas Kopienas līmenī, ar noteikumu, ka tās nav labvēlīgākas par II nodaļā noteiktajām prasībām.

19. pants

Saskaņā ar procedūru, kas noteikta 26. pantā, lemj par:

a) īpašām dzīvnieku veselības prasībām attiecībā uz importu Kopienā, kā arī to apliecinošo dokumentu būtību un saturu, ko pievieno tādu dzīvnieku sūtījumiem, kas paredzēti zooloģiskajiem dārziem, cirkiem, izklaides parkiem vai eksperimentālajām laboratorijām atkarībā no dzīvnieka sugas;

b) papildu garantijām pie tām, kas paredzētas attiecībā uz dažādajām dzīvnieku sugām, uz ko attiecas šī direktīva, lai aizsargātu attiecīgās Kopienas dzīvnieku sugas.

20. pants

Piemēro principus un noteikumus, kas izklāstīti Direktīvā 90/675/EEK, ar īpašu atsauci uz to pārbaužu organizēšanu un turpmākajiem pasākumiem, kas jāveic dalībvalstīm, kā arī uz aizsardzības pasākumiem, kas jāievieš.

Līdz Direktīvas 91/496/EEK 8. panta 3. punktā un 30. pantā paredzēto lēmumu īstenošanai, lai piemērotu minētās direktīvas 8. panta 1. un 2. punktu, turpina piemērot attiecīgos valstu noteikumus, neierobežojot atbilstību principiem un noteikumiem, kas minēti šā panta 1. punktā.

IV NODAĻA

Vispārīgie nobeiguma noteikumi

21. pants

Visus sertifikātu paraugus, ko izmanto tirdzniecībā, un dzīvnieku veselības prasības, kas jāpilda, lai varētu tirgot tādus dzīvniekus, spermu, olšūnas un embrijus, uz ko neattiecas 5. līdz 11. pants, vajadzības gadījumā nosaka saskaņā ar procedūru, kas noteikta 26. pantā.

22. pants

Šīs direktīvas pielikumus vajadzības gadījumā groza saskaņā ar procedūru, kas noteikta 26. pantā.

23. pants

Saskaņā ar procedūru, kas noteikta 26. pantā, vajadzības gadījumā, atkāpjoties no 6. panta A. punkta 1. apakšpunkta e) daļas un no II nodaļas, var noteikt speciālas prasības cirka un gadatirgus dzīvnieku apritei, kā arī tirdzniecībai ar dzīvniekiem, spermu, olšūnām un embrijiem, kas paredzēti zooloģiskajiem dārziem.

24. pants

1. Dalībvalstīm gadījumos, kad to teritorijā ieved dzīvniekus (tajā skaitā sprosta putnus), spermu, olšūnas un embrijus, kas minēti šajā direktīvā un kas vesti caur kādas trešās valsts teritoriju, atļauts pieprasīt uzrādīt veterināro/veselības sertifikātu, kas apliecina šīs direktīvas prasību izpildi.

2. Dalībvalstis, kas izmanto iespēju, kura paredzēta 1. punktā, informē Komisiju un pārējās dalībvalstis Pastāvīgajā veterinārijas komitejā.

25. pants

Direktīvas 90/425/EEK A pielikumam pievieno šādu:

> "Padomes 1992. gada 13. jūlija Direktīva 92/65/EEK, ar ko paredz dzīvnieku veselības prasības attiecībā uz tādu dzīvnieku, spermas, olšūnu un embriju tirdzniecību un importu Kopienā, uz kuriem neattiecas dzīvnieku veselības prasības, kas paredzētas īpašos Kopienas noteikumos, kuri minēti Direktīvas 90/425/EEK A(I) pielikumā (OV L 268, 14.9.1992., 54. lpp.)."

26. pants

Ja atsaucas uz procedūru, kas paredzēta šajā pantā, tad Pastāvīgā veterinārijas komiteja, kas izveidota ar Lēmumu 68/361/EEK [1], rīkojas saskaņā ar noteikumiem, kas izklāstīti Direktīvas 89/662/EEK 17. pantā.

27. pants

Dalībvalstis, kas ievieš alternatīvu kontroles sistēmu, kurā paredz garantijas, kas ir līdzvērtīgas šajā direktīvā noteiktajām garantijām attiecībā uz dzīvnieku, spermas, olšūnu un embriju, uz ko tā attiecas, apriti savā teritorijā, uz savstarpēja pamata drīkst cita citai piešķirt atkāpes no 6. panta A punkta 1. apakšpunkta f) daļas, 8. panta b) punkta un 11. panta 1. punkta d) apakšpunkta.

28. pants

Saskaņā ar procedūru, kas noteikta 26. pantā, uz trim gadiem drīkst pieņemt pagaidu pasākumus, lai atvieglotu pāreju uz jauno režīmu, kas izveidots ar šo direktīvu.

---

[1] Padomes 1991. gada 19. novembra Direktīva 91/682/EEK par dzīvnieku aizsardzību pārvadāšanas laikā un grozījumiem Direktīvās 90/425/EEK un 91/496/EEK (OV L 340, 11.12.1991., 17. lpp.).

29. pants

1. Dalībvalstīs stājas spēkā normatīvie un administratīvie akti, kas vajadzīgi, lai līdz 1994. gada 1. janvārim izpildītu šīs direktīvas prasības. Tās tūlīt informē par to Komisiju.

Kad dalībvalstis pieņem šos tiesību aktus, tajos ietver atsauci uz šo direktīvu vai arī šādu atsauci pievieno to oficiālajai publikācijai. Dalībvalstis nosaka veidu, kā izdarīt šādas atsauces.

2. Dalībvalstis dara zināmus Komisijai galveno to valsts tiesību aktu noteikumu tekstus, ko tās pieņem jomā, kuru reglamentē.

3. Termiņa noteikšana transponēšanai valsts tiesību aktos 1994. gada 1. janvārī neskar Direktīvās 89/662/EEK un 90/425/EEK paredzēto veterināro pārbaužu atcelšanu uz robežām.

30. pants

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.

Briselē, 1992. gada 13. jūlijā

Padomes vārdā –

priekšsēdētājs

J. GUMMER

A PIELIKUMS

SAISTĪBĀ AR ŠO DIREKTĪVU IZZIŅOJAMĀS SLIMĪBAS (1)

Slimības	Attiecīgā suga
Ņūkāslas slimība, putnu mēris	Putni
Psitakoze	Papagaiļu dzimtas putni
Amerikas peru puve	Bites
Mutes un nagu sērga	Atgremotāji
Bruceloze (*Brucella ssp*.)	Cūku dzimtas dzīvnieki
Tuberkuloze	
Klasiskais cūku mēris	
Āfrikas cūku mēris	
Mutes un nagu sērga	
Trakumsērga (2)	Visas uzņēmīgās sugas

(1) Neskarot izziņojamās slimības, kas paredzētas Direktīvas 82/894/EEK I pielikumā.
(2) Saskaņā ar Direktīvas 89/455/EEK 2. pantu.

B PIELIKUMS

TO SLIMĪBU SARAKSTS, KAM SASKAŅĀ AR ŠO DIREKTĪVU VAR ATZĪT VALSTS PROGRAMMAS

Ūdeles	Vīrusenterīts Aleutu slimība
Bites	Eiropas peru puve Varroze un akarapidoze
Pērtiķu kārtas un kaķu dzimtas dzīvnieki	Tuberkuloze
Atgremotāji	Tuberkuloze
Zaķu kārtas dzīvnieki	Trušu miksomatoze Vīrushemorāģiskā slimība Tularēmija

C PIELIKUMS

NOSACĪJUMI, KAS REGLAMENTĒ IESTĀŽU, INSTITŪTU VAI CENTRU APSTIPRINĀŠANU

1. Lai iestādei, institūtam vai centram, kā noteikts 2. panta 1. punkta c) apakšpunktā, saskaņā ar šīs direktīvas 13. panta 2. punktu varētu piešķirt oficiālu apstiprinājumu:

   a) tam jābūt ar skaidri nospraustām robežām un nodalītam no apkārtējās vides;

   b) tam jāatrodas piemērotā attālumā no lauksaimniecības uzņēmumiem, kuru veselības statusu var apdraudēt apstiprinātās iestādes, institūta vai centra klātbūtne;

   c) tam jāatrodas veterinārārsta ([1]) kontrolē, kurš uzrauga dzīvniekus, ar iespēju tos jebkurā laikā noķert, sasaistīt un ielikt sprostā;

   d) tajā jābūt atbilstošām karantīnas telpām;

   e) tajā jābūt vienai vai vairākām piemērotām telpām, kur veikt pēcnāves ekspertīzi;

   f) tam jābūt brīvam no slimībām, kas uzskaitītas A pielikumā, un, kas attiecas uz slimībām, uz ko konkrētajā valstī attiecas programma saskaņā ar 14. pantu, no slimībām, kas uzskaitītas B pielikumā;

   g) tajā jātur dokumenti, ko pastāvīgi papildina ar jauniem datiem un kuros norāda:

      — katras sugas dzīvnieku, kas atrodas uzņēmumā, skaitu, norādot informāciju arī par to vecumu,

      — to dzīvnieku skaitu, ko ieved uzņēmumā vai izved no tā, kā arī informāciju par to pārvadāšanu un dzīvnieku veselību,

      — novērojumus, kas izdarīti karantīnas laikā,

      — regulāru ekskrētu analīžu rezultātus,

      — asins analīžu vai jebkuru citu diagnostisku procedūru rezultātus,

      — slimību gadījumus un, vajadzības gadījumā, nozīmēto ārstēšanu,

      — visu uzņēmumā nobeigušos dzīvnieku, to skaitā nedzīvi piedzimušo dzīvnieku, secēšanas rezultātus;

   h) tajā jābūt piemērotām telpām, kur iznīcināt to dzīvnieku ķermeņus, kas mirst no kādas slimības;

   i) tam jāatrodas valsts pilnvarota veterinārārsta uzraudzībā, kuram tajā jāveic vismaz divas veterinārās pārbaudes gadā.

      Veterinārajām pārbaudēm jāietver vismaz:

      — viena visu dzīvnieku, kas atrodas uzņēmumā, pārbaude,

      — reprezentatīvie paraugi, kas ņemti no visām sugām, kuras ir uzņēmīgas pret slimībām, kas minētas A un B pielikumā ([2]), vai šo slimību noteikšana ar citiem paņēmieniem. Katrai sugai, kas minēta A pielikumā, šo paraugu analīzes ir jāveic apstiprinātā laboratorijā, lai pārbaudītu, vai tajos atrodas slimību ierosinātāji. Paraugus drīkst ņemt visu gadu.

        Veterināro pārbaužu laikā paņemto paraugu, laboratoriskajiem testiem uz attiecīgajiem patogēniem jābūt ar negatīviem rezultātiem,

      — obligāti saglabājamo dokumentu pārbaude.

2. Apstiprinājumu saglabā, ja tiek izpildītas šādas prasības:

   a) dzīvniekiem, ko ieved uzņēmumā, jānāk no kāda cita apstiprināta centra, institūta vai iestādes;

   b) ja dzīvniekus, uz ko attiecas Direktīva 64/432/EEK, tur apstiprinātā centrā, institūtā vai iestādē, tad tos drīkst izvest no uzņēmuma tikai oficiālā kontrolē;

   c) saskaņā ar šī pielikuma 1. punkta h) apakšpunktu veterinārās pārbaudes apstiprinātajā centrā, institūtā vai iestādē ir jāveic divas reizes gadā;

   d) paraugu laboratorisko testu rezultāti nedrīkst uzrādīt nekādas to slimību ierosinātāju zīmes, kas minēti A un B ([2]) pielikumā;

([1]) Atbild par to, lai ikdienā tiktu ievērotas šajā direktīvā noteiktās veterinārās prasības.
([2]) Ja šī slimība attiecīgajā dalībvalstī ir izziņojama.

e) par jebkuru aizdomīgu nāves gadījumu vai jebkura cita kāda simptoma klātbūtni, kas vieš aizdomas, ka dzīvnieki ir saslimuši ar vienu vai vairākām slimībām, kas minētas A un B pielikumā ([1]), nekavējoties jāziņo kompetentajai iestādei.

3. Apstiprinājumu var apturēt, atjaunot vai atsaukt šādos apstākļos:

a) ja tiek sniegts paziņojums šā pielikuma 2. punkta d) apakšpunkta nozīmē, tad kompetentā iestāde uz laiku aptur apstiprinātā centra, iestādes vai institūta apstiprinājumu;

b) ja paraugs, kas paņemts no aizdomīgā dzīvnieka, ir nosūtīts apstiprinātajai laboratorijai analīzei, lai tajā noteiktu attiecīgā patogēna klātbūtni. Analīzes rezultātus nekavējoties nosūta kompetentajai iestādei;

c) ja oficiālajam departamentam paziņots, ka pastāv aizdomas par kādas no A un B pielikumā ([1]) minētajām slimībām klātbūtni, tad tas, attiecībā uz laboratorijas analīzēm, epizootoloģisko izpēti, pasākumiem, kas jāveic slimības apkarošanai, un apstiprinājuma atsaukumu, saskaņā ar direktīvu, kas šajā jomā reglamentē slimību apkarošanai un attiecībā uz dzīvnieku tirdzniecību veicamos pasākumus, rīkojas tā, it kā slimība būtu izziņota;

d) ja analīžu rezultāti neuzrāda attiecīgos patogēnus, tad oficiālais departaments atjauno apstiprinājumu;

e) iestādi, institūtu vai centru atkal apstiprina tikai tad, ja pēc infekciju avotu izskaušanas atkal tiek pildīti nosacījumi, kas izklāstīti šā pielikuma 1. punktā, izņemot 1. punkta f) apakšpunktu;

f) kompetentā iestāde informē Komisiju par apstiprinājuma apturēšanu, atjaunošanu vai atsaukšanu.

([1]) Ja šī slimība attiecīgajā dalībvalstī ir izziņojama.

D PIELIKUMS

I NODAĻA

I. *Nosacījumi, kas reglamentē spermas savākšanas centru apstiprināšanu*

Spermas savākšanas centriem:

1. Jāatrodas "centra veterinārārsta" uzraudzībā.

2. Tajos jābūt vismaz atsevišķām telpām:
   — dzīvnieku izmitināšanai un izolēšanai,
   — spermas savākšanai,
   — tīrīšanas un dezinfekcijas aprīkojumam,
   — spermas apstrādei,
   — spermas uzglabāšanai.

3. Jābūt tā projektētiem vai izolētiem, lai tiktu novērsta jebkāda saskare ar dzīvniekiem, kas ir ārpus centra.

4. Jābūt tādām telpām, kas, kā aprakstīts 2. punktā, kuras ir viegli tīrāmas un dezinficējamas.

II. *Spermas savākšanas centru uzraudzības nosacījumi*

Spermas savākšanas centri:

1. Ir jāuzrauga, lai tajos atrastos tikai to sugu dzīvnieki, kuru sperma ir jāsavāc. Tomēr, tajos drīkst ievest arī citus mājdzīvniekus, ja tie atbilst vispārīgajiem nosacījumiem, kas izklāstīti turpmāk tekstā.

2. Ir jāuzrauga, lai nodrošinātu, ka tajos tiek saglabāta dokumentācija, kurā norāda:
   — centrā esošo dzīvnieku identitāti,
   — visu to dzīvnieku apriti, ko ieved centrā vai izved no tā,
   — veiktās veselības pārbaudes,
   — slimības vēsturi,
   — spermas galamērķi,
   — informāciju par spermas uzglabāšanu.

3. Valsts pilnvarotam veterinārārstam tie jāpārbauda vismaz divreiz gadā, lai nodrošinātu, ka apstiprināšanas un uzraudzības nosacījumi ir ievēroti.

4. Tajos jānodarbina kvalificēts personāls, kas ir atbilstoši apmācīts rīkoties ar dezinfekcijas un higiēnas piederumiem, lai novērstu slimības izplatīšanos.

5. Ir jāuzrauga, lai nodrošinātu, ka:
   — spermas savākšana, apstrāde un uzglabāšana notiktu tikai tajās telpās, kas speciāli paredzētas šādiem mērķiem,
   — visi instrumenti, kas nonāk saskarē ar spermu vai donordzīvnieku spermas savākšanas vai apstrādes laikā, būtu vai nu pienācīgi dezinficēti vai sterilizēti pirms izmantošanas,
   — visi spermas glabāšanas vai pārvadāšanas trauki ir dezinficēti vai sterilizēti pirms lietošanas.

6. Ir jānodrošina, lai izmantotu:
   — dzīvnieku izcelsmes produktus, ko lieto spermas apstrādei (piedevas vai atšķaidītāji), kas nerada veselības draudus vai kas iepriekš apstrādāti, lai izslēgtu šādus draudus,
   — kriogēnās vielas, kas iepriekš nav izmantotas citiem dzīvnieku izcelsmes produktiem.

7. Tiem jānodrošina, lai katra atsevišķā spermas deva tiktu identificēta tā, lai būtu iespējams noteikt savākšanas datumu, sugu un donordzīvnieka identitāti, kā arī tā apstiprinātā centra nosaukumu, kurā sperma savākta.

II PIELIKUMS

Savākšanas centros piemērojamie nosacījumi

Prasības attiecībā uz donordzīvnieku ievešanu

A. ĒRZEĻI

Spermas savākšanai drīkst izmantot tikai tādus ērzeļus, kas atbilst šādām valsts pilnvarota veterinārārsta apstiprinātām prasībām:

1. Spermas savākšanas dienā tiem jābūt veseliem.

2. Tiem jāatbilst Direktīvas 90/426/EEK prasībām un jābūt no saimniecības, kas arī atbilst šīm prasībām.

3. 60 dienas pirms pirmās spermas savākšanas tiem ar negatīviem rezultātiem jābūt izturējušiem šādus testus:

   a) agara–gela imūndifūzijas metode jeb "Koginsa tests" uz zirgu infekciozo mazasinību;

   b) seruma neitralizācijas tests (atšķaidījums < 1/4) uz zirgu vīrusarterītu, kas pozitīva rezultāta gadījumā jāpapildina ar visas spermas viroloģisku izmeklēšanu, kurai jābūt ar negatīvu rezultātu;

   c) tests uz zirgu kontagiozo metrītu, izolējot *Tayorella equigenitalis* dīgli, vismaz ņemot testa paraugus no urīnizvadkanāla un pirmsejakulācijas šķidruma.

   Šo testu rezultāti jāapstiprina laboratorijai, kuru atzinusi kompetentā iestāde.

   4. Punkta pirmajā daļā minētajā periodā un spermas vākšanas periodā ērzeļiem nedrīkst atļaut veikt dabisko apsēklošanu.

B. AITAS UN KAZAS

1. Spermas savākšanai drīkst izmantot tikai tādas aitas un kazas no centriem vai saimniecībām, kas pēc valsts pilnvarota veterinārārsta atzinuma atbilst šādām prasībām:

   a) spermas savākšanas dienā tām ir laba veselība;

   b) tās atbilst prasībām, kas noteiktas Direktīvas 91/68/EEK par Kopienas iekšējo tirdzniecību 4., 5. un 6. pantā.

      Turklāt, donordzīvniekiem trīsdesmit dienas pirms spermas savākšanas ar negatīvu rezultātu ir jāiziet:

      — tests brucelozes (*B. melitensis*) noteikšanai saskaņā ar Direktīvas 91/68/EEK C pielikumu,

      — tests uz kontagiozo epididimītu (*B. ovis*) saskaņā ar Direktīvas 91/68/EEK D pielikumu,

      — tests uz aitu enzootiskā aborta vīrusu;

   c) tās ir izgājuši attiecīgos testus vai pārbaudes, kas paredzētas, lai garantētu atbilstību tām prasībām, kas noteiktas a) un b) apakšpunktā.

2. Testi, kas minēti 1. punktā, jāveic laboratorijā, ko ir apstiprinājusi dalībvalsts.

C. Ja kāds no testiem, kas minēti A vai B daļā, izrādās pozitīvs, dzīvnieks ir jāizolē, bet spermu, kas savākta līdz pēdējam negatīvajam testam, nedrīkst laist tirgū. To pašu piemēro attiecībā uz spermu, kas savākta no citiem saimniecības dzīvniekiem, līdz dienai, kurā veikts pozitīvais tests. Tirdzniecību neatjauno, kamēr nav atkārtoti apstiprināts centra veselības statuss.

III NODAĻA

Prasības, kas piemērojamas spermai, olšūnām un embrijiem

Sperma, olšūnas un embriji ir jāsavāc, jāapstrādā un jāmazgā un jāsaglabā ar bioloģiskiem produktiem, kas ir brīvi no dzīviem mikroorganismiem saskaņā ar šādiem principiem:

a) olšūnu un embriju mazgāšana jāveic saskaņā ar šīs direktīvas 11. panta 3. punktu. To *zona pellucida* jāpaliek neskartai pirms un pēc mazgāšanas. Vienlaikus drīkst mazgāt tikai olšūnas un embrijus no viena un tā paša donora. Pēc mazgāšanas katras olšūnas vai embrija *zona pellucida* ir jāpārbauda uz visas tās virsmas vismaz 50 reižu palielinājumā un jāapliecina, ka tā ir neskarta un brīva no jebkādiem pielipušiem svešķermeņiem;

b) vide un šķīdumi, ko izmanto olšūnu un embriju savākšanai, sasaldēšanai un konservēšanai, ir jāsterilizē saskaņā ar apstiprinātām metodēm, kas noteiktas 11. panta 3. punktā, un ar tiem jārīkojas tā, lai tie paliktu sterili. Olšūnu un embriju savākšanas, mazgāšanas un konservēšanas vidēm ir jāpievieno antibiotikas saskaņā ar sīki izstrādātās normās, kas jānosaka, ievērojot 26. pantā paredzēto procedūru;

c) visi materiāli, ko izmanto olšūnu vai embriju savākšanai, apstrādei, mazgāšanai, sasaldēšanai un konservēšanai, ir jāsterilizē pirms izmantošanas;

d) saskaņā ar 11. panta 2. punktu var noteikt papildtestus, ievērojot 26. pantā noteikto procedūru, jo īpaši attiecībā uz savākšanas vai mazgāšanas šķidrumiem, lai noteiktu, ka tajos nav patogēnu;

e) tie jāglabā sterilos konteineros (ampulās, devās, kas ir pienācīgi identificētas ar metodi, kas jānosaka, ievērojot 26. pantā paredzēto procedūru):

— satur tikai produktus no viena vīriešu vai sieviešu dzimuma donora,

— tiek aizzīmogoti, sasaldējot spirtā vai svaigā šķidrajā slāpeklī, un marķēti,

un ir jānovieto sterilizētos šķidrā slāpekļa konteineros, kas nerada nekādus produktu inficēšanas draudus;

f) tie jāuzglabā apstiprinātos nosacījumos vismaz 30 dienas pirms nosūtīšanas;

g) tie jātransportē flakonos, kas pirms lietošanas ir iztīrīti, dezinficēti vai sterilizēti.

IV NODAĻA

Sieviešu dzimuma donori

Sieviešu dzimuma dzīvniekus drīkst izmantot embriju vai olšūnu savākšanai tikai tad, ja tie pēc valsts pilnvarota veterinārārsta atzinuma atbilst prasībām, kas noteiktas attiecīgajās direktīvās par Kopienas iekšējo tirdzniecību ar dzīviem dzīvniekiem attiecīgo sugu vaislai un ražošanai, t.i., Direktīva 64/432/EEK attiecībā uz cūkām, Direktīva 90/426/EEK attiecībā uz zirgu dzimtas dzīvniekiem un Direktīvas 91/68/EEK attiecībā uz aitām un kazām, un šiem dzīvniekiem jābūt no ganāmpulkiem, kas arī atbilst minētajām prasībām.

E PIELIKUMS

SERTIFIKĀTS

EIROPAS KOPIENA

1. Nosūtītājs (pilns vārds un adrese) 3. Saņēmējs (pilns vārds un adrese)	**VETERINĀRAIS/VESELĪBAS SERTIFIKĀTS** **Nr.** **ORIĢINĀLS** [a] 2. Izcelsmes dalībvalsts 4. KOMPETENTĀ IESTĀDE
	5. Adreses — izcelsmes saimniecība vai oficiāli apstiprināta izcelsmes iestāde, institūts vai centrs — galamērķa saimniecība vai tirgotājs vai oficiāli apstiprināta galamērķa iestāde, institūts vai centrs
6. Iekraušanas vieta 7. Transportlīdzekļi	
8. Sugas	
9. Dzīvnieku skaits/stropi/vai bišu mātes (ar spietu) [b]	
10. Partijas identifikācija	
11. APLIECINĀJUMS [c] Sastādīts (vieta)....., (datums)	Paraksts: Vārds ar drukātiem burtiem: Amata nosaukums un postenis:

(a) Katram sūtījumam ir jāizsniedz atsevišķa sertifikāts, un oriģinālam jābūt pievienotam sūtījumam līdz pat tā sākotnējam galamērķim; tās derīguma termiņš ir 10 dienas.
(b) Svītro pēc vajadzības.
(c) Aizpildīt saskaņā ar Direktīvas 92/65/EEK 5. līdz 11. pantu 24 stundas pirms dzīvnieku iekraušanas.